

Balogh Anna beszámolója

Balogh Annának hívnak, 16 éves vagyok, és Békéscsabán élek.

Még három éves sem voltam, amikor szüleim nyáron nem tudtak szabadságot kivenni, és elvittek A lovastáborba. Nem véletlenül írtam nagy A betűvel, mert ha valaki eljön ebbe a táborba, a lovak örök szerelmesévé válik. Ekkor ültem először lóra. Már ezen a nyáron versenyeztem is voltizs óvodás kategóriában, a Békéscsabai Nimród Lovasegyesület színeiben, aki a tábort is szervezte. Azóta is ennek az egyesületnek vagyok a tagja.

Edzőm Ardelean János, de családtagjai is nagy segítségére vannak. Voltizsban a műlovon sokat gyakoroltunk lányával Gajdács Tiborné, Katussal. Az évek múlásával unokája Gajdács Bettina is nagy segítségére volt edzői tevékenységében Jani bácsinak. És ne feledkezzünk meg feleségéről, Kati néniről sem, ha edzéseken fáztunk, felöltöztetett, ha éhesek voltunk megettetett bennünket.

Az első ló, akin lovagoltam, az egyesület lova egy nagyon szelíd kanca volt, Hollónak hívták. Minden gyereket megtanított lovagolni, jóindulatúságával

segített bennünket verseny közben. Voltizsban ha a bukfencem kicsit ferdére sikerült, még ki is javított. Vele a voltizs óvódás és iskolás kategóriában minden évben elnyertem a bajnoki címet. A második ló, aki a világ legszebb szemű lova, Rózsabimbó arra tanított, amire már Holló nem tudott. Így a gyermekügyességi számok és díjlovagló számok összes kategóriájának bajnoki döntőin is a dobogó legfelső fokára állhattam. Ugrani is Ő tanított meg, és ebben a számban neki köszönhetem első sikereimet. Zsombón, a Maszek kupán a vándorserleget is az ő hátán sikerült megnyernem. Ez azért volt nagyon fontos a számomra, mert Jani bácsi neve háromszor, míg unokája Betti neve egyszer szerepelt rajta, és én is szerettem volna felkerülni a serleg talpazatára. Ahhoz már idős lovacska, hogy rajtengedély vizsga után is tudjak vele versenyezni. Arra a döntésre jutottunk, hogy venni kell egy tapasztalt lovat, aki a továbbiakban segíti versenyzésemet. Jani bácsi és Rezgő Zoltán segítségével sikerült is megtalálnunk Phebeust. Minden kezdő lovasnak ilyen lovat kívánok. Még soha nem találkoztam ilyen jóindulatú, kezes lóval. 2018-ban sikeres rajtengedély vizsgát tettem vele. Ezt az évet egy szerencsétlen balesetnek köszönhetően, kulcscsont törés miatt kicsit lazábbra kellett venni. Itt az volt a célunk, hogy ne féljek újabb balesetek bekövetkeztétől. Ez olyan jól sikerült, hogy 2019-ben mertünk nagyot álmodni, és a megyei versenyek mellett elindultunk az országos Championátuson is. Nagyon szép évet zártunk, megyei kezdő lovas bajnok lettem, regionális döntőben második, és a Championátus döntőjének díjkiosztásán, büszkén álltunk Phebeus, Jani bácsi, Betti és én a hetedik helyen. Phebeus feledhetetlen két évet szerzett nekem, ami 2020. május elsején véget ért, amikor elindult az égi lovasmezőkre. Azt, hogy a lovaglást nem hagytam abba, és Phebeuson kívül minden mást is elveszítsek, azt Jani bácsinak és lovának Dáriusznak köszönhetem. Ha dobogóra nem is mindig állhattam, sokat tanultam Dáriusz hátán is, ezért a magam részéről ezt az évet is sikeresnek tekintem. Annál is inkább, hogy anélkül, hogy új lovat kerestünk volna, a sors még ez év novemberében hozzám vezényelt egy fiatal 5 éves kancát, Jessicát. Most vele csiszolódunk össze szépen lassan.

Hogy kik a példaképeim? Természetesen Jani bácsi, aki az életét a lovaknak szenteli, és az tartja örök fiatalként, hogy kicsi gyerekeket tanítson lovagolni, és becsempéssze a szívükbe a lovak iránti szeretetet. Rezgő Zoli, a lovak iránti végtelen türelmével. Katus, hogy meg kell értenünk a lovak lelkületét, ha néha nehéz is. Betti, hogy kitartással, akarattal, kisebb tehetségű lovakkal is szívvel-lélekkel el lehet érni sikereket. Kati néni, hogy minden öreg lónak lehet találni gyógyírt a bajára. És nem utolsó sorban az idősebb lányok (Flóri, Gréti, Fanni, Réka, Szilvi, Petra), akik akkor még nem tudták, hogy példát mutatnak nekem, ahogy most én is példát akarok mutatni a fiatalabb társaimnak.

Azt szeretném nekik megmutatni, hogy soha ne akarjunk többet, mint amire képesek vagyunk. A kitartó munka mindig meghozza gyümölcsét. Nem feltétlenül

a győzelem a fontos mindig. Egy olyan pálya, ami után úgy jön le a lovas, hogy mindent megtett, és jól érzi magát, sokszor feledhetetlenebb egy könnyen jött győzelemnél, és a végső sikerekig is ezek vezetnek. Merjünk nagyot álmodni!

Nekem is vannak álmaim. Állatorvos szeretnék lenni, ami a jó tanulmányi eredményem mellett is nagy kihívás. Jessicával lépésről-lépésre szeretnék építkezni. Hogy meddig jutunk el? Találkozzunk két és fél év múlva.